





EMRAH SERBES • Deliduman

EMRAH SERBES 1981 Yalova doğumlu. Akdeniz Üniversitesi Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik Yüksekokulu'nu yarım bıraktı, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. Öğrencilik yıllarında *BirGün* gazetesi için söyleşiler kaleme aldı, *Radikal 2* için tiyatro eleştirileri yazdı, *Hayvan* dergisinin Ankara muhabirliğini yaptı. İletişim Yayınları tarafından yayımlanmış iki Behzat Ç. romanı, *Her Temas İz Bırakır* (2006), *Son Hafriyat* (2008); bir hikâye kitabı *Erken Kaybedenler* (2009) ve serbest metinleriyle hikâyelerinden oluşan bir seçki *Hikâyem Paramparça* (2012) bulunmaktadır.

İletişim Yayınları 2019 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 306

ISBN-13: 978-975-05-1560-6

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Berat Pekmezci

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Birhan Koçak

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EMRAH SERBES

Deliduman



Bir

2013 yazında, büyük şehirlerde başlayıp kısa süre içinde küçük ilçemiz Kıyidere'yi de etkisi altına alan toplumsal hadiselerin nedenini merak ediyorsanız eğer, 2012 yazının bok gibi geçmesini bir yana bırakırsak, size öncelikle kız kardeşimin güzelliğini ve bazı meziyetlerini anlatmam gerekir. Çünkü kız kardeşimin güzelliğini ve bazı meziyetlerini bilmeden, o yaz, yıllardır hiçbir şey yapamamanın ruhu yakan acısını nasıl yendiğimizi ve kopkoyu bir karamsarlıktan umuda birdenbire nasıl geçiverdiğimizi asla anlayamazsınız.

Kız kardeşim Çiğdem İyice dokuz yaşındadır, Evliya Çelebi İlköğretim Okulu 3-A sınıfında okur, derslerinde açık ara birincidir ve el yazısı inci gibidir. Benimkine benzemez, Sümerolog falan olmanız gerekmez ne yazdığını anlamak için. Ayrıca sınıflarında açık ara birinci giden öğrenciler gibi içe kapanık ve bencil değildir, hayli sosyaldir. Sadece arkadaşlarınınca da değil, yeryüzündeki bütün canlılarca çok sevilir, mesela yolda kediler köpekler gördüğünde onu, yanından geçerken durup hayranlıkla bir daha bakarlar. Bir seferinde hiç unutmam, Migros'un açık otoparkında kabuğuna ka-

panmış bir kaplumbağa görmüştük, o kederli kaplumbağa bile kız kardeşimi görünce kabuğundan çıkmış, başını takdir edercesine öne arkaya sallamıştı. Bu özelliklerine ek olarak kız kardeşim, yaşına göre selvi boylu sayılır, neşelidir ve enerjiktir. Aynı zamanda da ağırbaşlıdır. Yaşı ile örtüşmeyen sevimsiz bir ağırbaşlılık da değildir bu, çocukça saflığını muhafaza eden bir ağırbaşlılıktır. Bir yerlere gideceği zaman dimdik yürür, oklava gibi zannetmeyin, gayet zarif ve asaletlidir yürüyüşü, onu otuz metre öteden görseniz, 'İşte asil bir kadın yaklaşıyor,' dersiniz. Kadınlarda asaletin yaşı olmayacağını farz ederek söylüyorum bunu.

Kız kardeşimi bir tanısanz var ya, gülüşüyle, bakışıyla, sesiyle ve sessizlikleriyle öyle bir büyü yaratır ki üzerinizde; yanaklarını, alnını, saçlarını ve boynunu bir milyon sefer de öpseniz doyamazsınız. Her öpüşünüzde kokusunu iinize çekmenize rağmen. Ona baktıkça kardeş olduğumuza inanmakta bile güçlük çekiyorum bazen, sırf bu yüzden gözlerimin dolduğu oluyor. 'Sen de biraz abarttın,' diyeceksiniz. Evet, abarttım. Çünkü bu dünyada o kadar çok mankafa var ki abartmayınca hiçbir şeyi anlamıyorlar. Kız kardeşimin güzelliğinin ve bazı meziyetlerinin ise bir an önce anlaşılması gerekiyor.

Kız kardeşimin başlıca meziyetleri arasında, salonun ortasında bacaklarını yüz seksen derece açıp oturmak ve insan denen canlının en doğal duruş biçimi buymuş gibi rahat tavırlarla gözlerinizin içine bakmak gelir. Ayrıca hentbol topunu ayağında yüz elli sefer sektirebilir. Bunları bile gölgede bırakan en doğaüstü meziyeti ise moonwalk'tur.

Geçen kiş sadece tekniğini göstermiştim ona, 'Ayağının birini yere tam bas, diğerini burnunun ucuyla bas, sonra iki ayağının konumlarını benzer biçimde değiştirerek geriye yürü, elini kolunu da koordineli biçimde hareket ettirmeyi unutma,' demiştim. Kız kardeşim safi yetenek olduğundan

teknigi aldı yürüdü, fizik kurallarına meydan okurcasına kaymaya başladı evin parkelerinde. Akabinde Idefix'ten sipariş ettiğimiz *Moonwalker* filminden ve Youtube'taki videolardan faydalanarak bununla uyumlu dans figürlerini geliştirmeye başladık. Bir ay içinde görenlerin hayranlıkla karşıladığı beş dakikalık bir performansa çevirdik olayı. Bununla da yetinmedik, o güne kadar sadece kot pantolon paçalarını yaptırmak için uğradığımız Merkez Terzi Orhan'a beyaz takım elbise diktirdik, on beş gün boyunca çarşı pazar dolaşip eli boş döndükten sonra GittiGidiyor'dan beyaz kravat bulduk, Markafoni'den mavi gömlek sipariş ettik, KİPA Alışveriş Merkezi'ndeki bütün mağazaları gezip en bol tokalı, en cafcıflı deri kemeri aldık, dedemin eski beyaz şapkalardan birine siyah şerit çektik, kız kardeşimin beline uzanan güzelim kestane saçlarını sıkı sıkı topuz yapıp o şapkanın içine sığdırdık ve 18 Mayıs 2013 Cumartesi günü saat 14.00 sularında, Uludağ Üniversitesi'nin konferans salonunun kulisinde, 21. Michael Jackson olarak sahne sıramızı beklemeğe başladık.

O kadar çok Michael Jackson'ı bir arada görünce insanın ister istemez siniri bozuluyor. Bizden sonra bile sahneye çıkacak altı Michael Jackson vardı. Kız kardeşim gibi büyük yetenekler değildi tabii hiçbiri, takım elbiseyi şapkaya uyduran gelmişti. Diğer Michael Jackson'lara baktıkça 'Keşke daha özgün bir şeyler öğreseydim kız kardeşime' diye kendi kendimi yiyordum.

Bana da dayım olacak it öğretmişti bu moonwalk denen naneyi. Kim bilir ona da kim öğretmişti yüz yıl evvel. Ben moonwalk yapmaya başladığım zamanlar, kimsenin moonwalkerlık gibi bir merakı yoktu. 80'li 90'lı yıllara damgasını vurmuş, Michael Jackson'ın kariyerindeki ve özel hayatındaki sıkıntılarla beraber 2000'li yılların ortalarına doğru unutulur gibi olmuştu, ben de o zaman başlamıştım işte. Ama ne

zaman ki Michael Jackson 2009 yılında öldü, bir zamanlar ona, vitiligo hastası değilmiş gibi, 'Siyahlığından utandığı için rengini açtırmış' diyenler, kendisi de her daim çocuk ruhlı olduğundan çocuklara yürekten bağlı değilmiş gibi 'Çocuklara çükünü gösteriyormuş affedersiniz' diyenler, her türlü iftirayı atanlar, birden çark edip 'Efsanemiz öldü arkadaşlar efsanemiz gitti dostlar' diye öyle bir yaygara kopardılar ki, ondan sonra da ister istemez yeni bir moonwalk furyası başladı. Ben tabii, sınıf arkadaşlarından görüp özenen kız kardeşime moonwalk öğretirken bir gün işin bu noktaya varacağını tahmin etmemiştim. 'Michael Jackson klasiktir, hiçbir zaman hiçbir ortamda modası geçmez,' diye düşünmüştüm. Mademki özenmiş, o da öğrensin istemişim.

Velhasıl, şu anda adını bile anmak istemediğim, bölüm başına 375 euro verseler dahi bir bölümünü seyretmeyeceğim yetenek yarışmalarından birinin seçmelerine katılmak için bekliyorduk orada. Dediğim gibi, o kadar çok Michael Jackson vardı ki, onları diğer yeteneklerden, bütün o sihirbazlardan, hesap makinelerinden, cam yiyenlerden, tuğla kıranlardan, lobut atıp tutanlardan, ateş yutanlardan, break dans gruplarından falan ayırarak seyretmeye karar vermişlerdi. O tipleri de uzaktan uzağa gördükçe, 'ne işimiz var burada' duygusu iyice tavan yapmaya başlamıştı bende. Kız kardeşimi elinden tutup havaya ateş açarak uzaklaşmak istiyordum oradan. Tabii bu ruh halimi de ona çaktırmamaya çalışıyordum. O güne kadar kız kardeşimin performansını seyreden konu komşu, hısım akraba, dost arkadaş kim varsa, sanki yaşadıkları o canlı performans deneyimine bir türlü inanamamışlar da, inanmaları için illâki bir kez de televizyonda seyretmeleri gerekiyormuş gibi, her Allah'ın günü, kız kardeşimi nerede görseler, 'Mutlaka katılmalısın, katılmalısın, katılmalısın dedim anlıyor musun mutlaka katılmalısın!' diye ısrar ettikleri için oradaydık. Kız kardeşim de

onların ısrarlarına daha fazla dayanamayıp katılmak istemişti yarışmaya. Eğer kız kardeşim, işleri güçleri televizyon seyretmek olan bu pasifist manyakların gazına gelip bu kadar istemeseydi orada bulunmayı, böyle bir rezaletin parçası olmasına asla müsaade etmezdim.

Sırtımızı kulisin siyah paravanına yaslamış beklerken “Çağlar,” dedi kız kardeşim. Çünkü bana her zaman, ‘Çağlar’ der, hiçbir zaman ‘ağbi’ dedirtmedim kendime. İşte, “Çağlar,” dedi yine, “acaba,” dedi, “dansa başlamadan önce, gözlerimi her zamanki gibi kapalı tutmasam da açık mı bıraksam?”

“Neden?”

“Biraz bulanık görüyorum da... Galiba heyecandan. Gözlerim açık olsa da ayaklarıma baksam, zaten şapka öne eğik durduğundan gözlerim gözüküyor başta.”

“Gözlerinin gözükmediğini biliyorum aşkım,” dedim. “Ama her zamanki yöntemden asla vazgeçme. Gözlerinin kapalı durmasının nedeni konsantrasyon içindir. Bütün dünyanın seni seyretmeye hazırlandığını ve birazdan o küçük insanlara büyük bir mesaj vereceğini rahatça düşünebilirsin böylece. Gözlerini açtığın zaman da Mayki’nin ruhunu tam kalbinde hissedersin ayrıca.”

“Haklısın Çağlar,” deyip gülümsemeye çalıştı ama hâlâ terdirgin olduğu da kaygılı bakışlarından ve stresle ayağını sallamasından belliydi. Yıldızlarla kaplı deri eldivenlerinin üstünden, sahibinden.com’da 84 TL’ye vardı bir tane, biz aldık, ellerini tuttum, narin parmaklarını okşadım cesaret vermek için. İşin en zor, en meşakkatli kısmını hallettikten sonra, böyle küçük detaylarda bocalamak, vazgeçecek gibi olmak, bütün büyük yeteneklerin ortak özelliğidir. Mesela, bizim dâhi bir arkadaş vardı yedinci sınıftayken, böyle TÜBİTAK’ın düzenlediği okullar arası bir proje yarışmasında mı ne dereceye girmişti, ertesi yıl Amerika’ya gönderdi-

ler bu ülkeye fazla diye, işte o herif, o maloğlumal, çekirdeklerini ayıklayamadığı için karpuz yiyemezdi. Sen on kiloluk karpuzu pazardan taşı getir, kes önüne koy, itoğluit çekirdeklerini ayıklayamasın. Ama o bir dâhi. Belki de şu an profesör olmuştur Amerika'da, karpuz çekirdeği ayıklama makinesi yapmıştır, Alabama'daki evinin sofrasına koyup başına oturmuştur, çok mutludur, bizi düşünüyordur, yedinci sınıftaki arkadaşlarını, bilemezsin, asla yargılama!

Kız kardeşimin ellerini tutmuş cesaret veriyordum ona. Biz öyle el ele tutuşmuşken, sahneden en son inen Michael Jackson görüldü kulisin ucunda. Ağır adımlarla yaklaştı, bir sandalyeye oturup şapkasını dizlerinin üstüne koydu. Şakaklarından çenesine doğru süzülen ter damlalarını dikkatle inceledim. Gözlerinde yabani bir pırıltı vardı, o pırıltının neden kaynaklandığını çözemiyordum bir türlü ama gözlerimi de o çocuktan ayıramıyordum. İnsana en sıradan şeylerin bile anlam yüklü geldiği zamanlardan biriydi. Sahneden gelen müzik, kimi zaman yükselip kimi zaman alçalıyor, kimi zamansa ağır bir sessizliğe bırakıyordu yerini. Öyle anlarda da kulisin göremediğimiz karanlıklardan kısa, kesik bir kahkaha duyuluyor, ama kim atmış o kahkahayı, neden atmış, bilemiyorduk. Bazen de bir heyecan dalgası kaplıyordu ortalığı, siyah tişörtlerinin önünde, katıldığımız programın adı ve logosu bulunan iki-üç görevli, kulisin bir tarafından gelip diğer tarafına koşturuyorlardı. Neden koşturuyorlardı, neyin hazırlığıydı bu? Herkes merakla onlara bakıyor, ama o siyah tişörtlülerden hiçbiri, ufacık da olsa bir bilgi verme zahmetine girişmiyordu. İşte o anlarda ben bile heyecandan, telaştan ve bekleme geriliminden ötürü çevremdekileri biraz bulanık görmeye başlıyordum. Kim bilir kız kardeşim ne haldeydi, kim bilir onun o küçük, temiz kalbi nasıl çarpıyordu?

Baktım, kız kardeşim heyecandan daha fazla yerinde du-

ramayacak, dayım olacak ite dedim ki, çünkü o da bizimle birlikteydi o gün, “Dayı,” dedim. “Git de bir bak bakalım kaçınıcı Mayki’yi almışlar? Bize ne zaman sıra gelir bir sor.” Dayım olacak it, o esnada yere eğilmiş, kız kardeşim için Fatih Kundura’da özel olarak yaptırdığımız siyah beyaz ayakkabıları, iş yapıyor gibi görünmek için, nereden bulduğu belli olmayan bir bezle siliyordu. Ben tabii o günlerde, dayım olacak itin o kadar it bir insan olduğunu bilmiyordum. Bir takım kusurları, kepazelikleri olduğunu elbet biliyordum ama o kadar it bir insan olduğunu bilmiyordum. Bunlar başka, itlik başkadır; demek ki dayım olacak itin ne kadar it bir insan olduğunu bütünüyle anlayabileceğimiz şartlar henüz ortaya çıkmamıştı o zaman.

“Tamam, ben bir bakayım o zaman,” diyerek gitti. Umursamaz adımlarla kulisin derinliklerine yol alırken arkasından baktım. Bahsetmeden edemeyeceğim şimdi, biliyorum yine tepemin taşı atacak, onun portresini çizmeye çalışırken yaptığım enerji sarfiyatına yazık olacak, ama ne yapalım, başladık bir kere, en iyisi tarafsız bir gözle anlatmaya çalışmak onu: Dayım iti olan insan, bizim Kıyidere’nin belediye başkanıdır. Bizim oralardaki herkes de sever sayar kendisini. Tabii yüzeysel bir sevgi saygıdır bu, içyüzünü bilseler insan içine çıkamaz. Gerçi içyüzü bilinse kim insan içine çıkabilir ki, o da ayrı bir mesele. Dayımın fırça bıyıkları geçen ay çıkmaya başlamış gibi gayet sevimli durur. Güneş gözlüğü de her daim ceketinin ön cebindedir. Belediye başkanı olduğundan beri takım giyip kravat takmak zorunda hissediyor kendini ama kravatı hep biraz yana kayıktır. Her sabah bağlamasına rağmen, benim okullar açılırken bir sefer bağlatıp bütün sene taktığım kravata benzer. Onu yolda görseniz mesele, aklınıza gelecek en son şey bir ilçede belediye başkanlığı yaptığı olur. İnsanlar seçimle değil de tiple iş başına getirilse kesin kaybederdi.

Zaten 2009 yerel seçimlerinde, Dedemi Kanser Eden Parti'ye gidip adaylık için başvurduğunda da istemediler onu, kendi adamları varmış. Bunun üzerine ilçenin tanınmış simalarından, sikkafalılarla dolu bir heyet, Dedemi Kanser Eden Parti'nin yetkilileriyle görüşmeye gitti, "Yapmayın etmeyin, bizim Altan'ı aday gösterin," dediler. "Bu adamın hem merkezde hem de köylerde herkesle ahbablığı dostluğu vardır, hısımlığı akrabalığı, selamı sabahı, çayı çorbası, hoşgeldini beşgittini, senedi sepeti, alacağı vereceği, girdisi çıktısı, eski kırığı yeni platonığı vardır, aday göstermezseniz başka yerden aday olur, sizin oyunuz da düşer, Ya Kime Vereceksiniz Mecbur Bize Partisi aradan sıyrılıp belediyeyi alır Allah muhafaza," dediler, yine de dinletemediler. Öbür adayın hakikaten sağlam yerden tanıdıkları varmış. Ama sonra ne oldu, dayım gitti, Kimsenin İplemediği Atların Partisi diye bir parti buldu kendine, oradan aday oldu, seçim sürecinde de bütün ilçede zilini çalmadığı tek ev, tokalaşıp çayını içmediği tek esnaf, başını okşamadığı tek çocuk, pisi pisilemediği tek kedi, kuçu kuçulamadığı tek köpek kalmadı; bütün köylere, köylerdeki kahvelere, evlere, ahırlara, mandıralara kadar gitti, kendisini tanıyanlara bir kez daha hatırlattı, tanımayanlara uzun uzun anlattı, 'Bana inanmıyorsanız gidin şunlara şunlara şunlara da sorun' diye güvence verdi, özetle bizim Kıyidere'de nefes alan ne kadar canlı varsa hepsinin ağzından girdi burnundan çıktı, türlü türlü yalalaklıklar yaptı, herkesi bıktırdı, bezdirdi, şu seçimler bitsin de bir sussun artık diye 'ya sabır' çektirtti arkasından, 35 oy farkla da kazandı seçimi, hem de sabaha karşı, 20 oy farkla kazandığı ilk sayıma itiraz edildiği için, ikinci sayımda.

İnanmayan varsa Yüksek Seçim Kurulu'nun internet sitesinden Kıyidere İlçesi 2009 yerel seçim sonuçlarına bakabilir. Kimsenin İplemediği Atlar'ın Genel Merkezi'ndekiler de inanmamıştı çünkü ilk anda bu seçim zaferine, 'Haki-

katen mi kazandık?’ diye kaç sefer cepten aramışlardı dayımı, ben açıp ‘Valla billa kazandık,’ demiştim, zira dayım cenaze işleriyle uğraşıyordu o ara. Seçimi kazandığı sabah dedem ölmüştü. Bir yanda sevinç, diğer yanda keder, hayatının en karmaşık sabahıdır herhalde. Çok da öğretici olmuştur muhtemelen. Diyelim ki Honda Civic’le Lamborghini Aventador’u geçmişsin, götün tavan yapmış özgüvenden, ama bu dünya gelip geçicidir, hepimiz dört kolluyla gideceğiz sonunda diye tevekküle dalmışsın o atmosferde.

Neyse işte seçimlerden sonra, Kimsenin İplemediği Atlar’da eziklenmekten bıkan bir grup at kafası, Dedemi Kanser Eden Parti’ye transfer olurken dayıma, “Sen de gel,” dediler. Dayım da, yok ben istemiyorum, yan cebime koyun ayakları çekti. Dedemi Kanser Eden Parti’nin Merkez İlçe Başkanı da, “Gel,” çağırısı yaptı ama aynı havaları korudu. Genel merkezden birileri arasın diye bekliyordu aslında, seçimden önce, ‘Seni tanımıyoruz yürü git lan,’ demişler ya buna, gururu kırılmış, onlar arasın tribi yapıyor. Aradan bir sene geçti, kimse aramadı, dayım da artık, ‘Aramayacaklar mı acaba?’ diye kudurmak üzereyken, birilerinin aklına geldi herhalde, sonuçta koskoca ilçeden bahsediyoruz, çağırdılar bunu. Ben hayatımda böyle bir sevinç ve böyle bir sevincini gizleme gayreti görmedim. Haberi aldığı gün, hiçbir şey olmamış gibi, “Yarın Ankara’ya gidiyorum Çağlar,” dedi. “Babamı Kanser Eden Parti’nin Genel Merkezi’nden çağırıyorlar, dertleri nedir acaba?” Ertesi sabah altıda, sanki her gün genel merkezlere gidermiş gibi kendinden emin bir edayla gitti Ankara’ya. Aynı gün içinde, Meclis’teki grup toplantısında da yakasına o partinin rozetini taktırdı, yirmi sekiz yeni transferle beraber, toplu sünnet törenindeymiş gibi.

Rahmetli dedem ben çocukken derdi ki hep, “Çağlar,” derdi. “Artık kocaman adam oldun. Şu tas ü tarağımı siktigimin dünyasında sakın ha, yosmalar içinde kepaze olma-

yasın.” İşte bu dayım olacak it de, şu tas ü tarağını siktiğimin dünyasında, siyaset içinde kepaze olmuş biridir. Siyasete girmeden önce o kadar kepaze biri değildi aslında, kendi halinde bir emlakçıydı. Hiçbiri kendisine ait olmayan evleri arsaları alıp satar, arada iki sakal atarlarsa memnun kalır, ertesi gün de beni Çınarcık’a Esenköy’e falan götürür, her istediğimi ısmarlardı. Keyfimize de diyecek olmazdı o günlerde. Siyaset, onun mayasındaki kepezeliği açığa çıkararak bir transistör vazifesi gördü. Yoksa kız kardeşim hariç her insanın mayasında bir parça kepezelik vardır, mühim olan, o kepezeliği ortaya çıkaracak işlerden uzak durmaktır.

Örneğin; baktın manavlık seni kepaze ediyor, çünkü domates tartarken araya iki tane çürük domates sokuşturmadan edemiyorsun, o zaman neden böyle bir şey yapıyorum diye sormalısın kendine. Derin bir nefes alıp o iki tane koddumun çürük domatesini araya sokuşturmadan niçin duramadığını düşünmelisin. O iki tane çürük domatesi araya sokuşturamayınca kendini çok mu çaresiz hissediyorsun? Uykuların mı kaçıyor, boğulacak gibi mi oluyorsun, tükenmişlik sendromuna mı giriyorsun o iki tane çürük domates araya sokuşmayınca? Bütün dünyayı önüne de serserler o iki tane çürük domatesi araya sokuşturamadıktan sonra bir anlamı yok mu? ‘Yeter artık bu dünyanın kahrını cefasını çektiğin, al sana gidiş-dönüş uçak bileti, 6500 dolar da nakit, Singapur’daki bütün kerhaneleri gez gel,’ deseler, yine de o iki tane çürük domatesi araya sokuşturmanın verdiği zevki hiçbir şeye değişmez misin? Dünya yerinden oynasa, taş üstünde taş kalmasa, kıyamet kopsa, uzaylılar gelse bütün sülalene tecavüz etse, yok arkadaş, ben o iki tane çürük domatesi ilk fırsatta araya sokuşturmaya yine de devam ederim mi diyorsun? Herkesin bu hayatta iyi kötü bir pusulası vardır, hedefi vardır, hedefi olmasa bile bir tarzı, duru-

şu, şekli şemali vardır, senin de bu hayattaki pusulan, hedefin, tarzın, duruşun, şeklin şemalin o iki tane çürük domatesi araya sokuşturmak mı? Yarın öbür gün torun torba sahibi olup bir köşeye çekilip emekliliğin keyfini sürmeye başladığında, geçmişi özlemle yâd ettiğin anlarda, aklına gelecek ilk şey o araya sokuşturduğun iki tane kodumun çürük domates mi olacak OÇ! Merhametsiz şerefsiz! Al o zaman bu yazıyı manav dükkânının girişine as, sonra da dükkânı başkasına devredip siktir ol git! Başka bir iş bul kendine. Ne bileyim, git veznedar ol! Uçaksavar bataryası teknisyeni ol! Ne olursan ol siktir git onu ol, ama artık manavlık yapma! Yapma manavlık! Belki de veznedar olursan, şu paralardan birazını da cebime sokuşturayım demeysin de, seni kepaze eden şeyin o araya sokuşturduğun iki tane çürük domates olduğunu anlarsın. Belki de uçaksavar bataryası teknisyeni olursan, şuradan cebime iki tane uçaksavar mermisi sokuşturayım demeysin de, seni kepaze eden şeyin o iki tane çürük domatesin araya sokuşması olduğunu anlarsın. İt herife bak ya! Zibidiye bak! Dangoza bak! Elim ayağım titredi yemin ediyorum sinirden. İçim daraldı. Her neyse, unutulalım... Off! Hayvanogluhayvan!!

Yanlış hatırlamıyorsam, ‘Daha ne kadar bekleriz,’ diye sormak için bir yetkili aramaya giden dayımdan bahsediyordum, işte bu herif, kulisin gizemli karanlıklarından geri döndü, yürüyüşe çıkmış gibi rahat tavırlarla ağır ağır yaklaştı bize, “On birinci Mayki şimdi çıkmış çocuklar,” dedi. “Biraz daha bekleyeceğiz.” Türlü sıkıntılar içinde, heyecandan boğazımız kuruyarak, sırtımızdan soğuk terler dökerek yarım saat daha bekledik. Ondan sonra elindeki siyah dosyayı göğsüne bastırılmış, kulağında mikrofon bulunan bir görevli çıkıp geldi, “Michael Jackson’lar gidebilir,” diye seslendi orada bekleyenlere hitaben.

“Gidebilir ne? Nasıl yani?” falan gibi sorular sorulunca da,

“Jüri yeterince Michael Jackson seyretti,” diye açıkladı. “Daha fazla istemiyor.”

Dayım, en kritik anlarda ortadan kaybolmayı yaşam tarzı olarak benimsediğinden, “Siz burada bekleyin,” dedi. “Ben gideyim de bir sorayım bakayım, neymiş bu işin aslı astarı?” Seri adımlarla uzaklaşıp kulisin derinliklerinde yok oldu yine. O ara Michael Jackson’ların anne babaları görevlinin çevresini sarmış, hep bir ağızdan soru yağmuruna tutuyorlardı onu. Görevli, işaret parmağı kulağındaki mikrofondaki, “Jüri bana ne dediyse ben de size onu söylüyorum,” diyordu. “Yeterince Michael Jackson seyretmişler, daha fazla istemiyorlar.”

Görevli, ufak tefek ama sağlam yapılı, dimdik duran, bok-sör burunlu, saçlarına kır düşmüş, kırklı yaşlarda biriydi. Hiç kimseyi doğrudan hedef almayan karanlık bakışlarında, umursamaz ve otoriter bir ton seziliyordu. Canı çok sıkındı. Sanki başka bir dünyada yaşıyordu da bu dünyaya biz onun canını sıkalım diye gelmişti. “Türkçe bilmiyor musunuz siz?” diye sordu her heceyi tek tek vurgulayarak. “Yeterince Michael Jackson seyretmişler diyorum.”

Hiçbirimizi adam yerine koymayan bir şey vardı sesinde. Bizi hamamböceği olarak gören bir terlik vardı. Kan beynime sıçradı birden, çok pis ayar oldum, kuruldum, gözlerimi görevliye diktim. Yani birileri aylarca çalışmış, kalpleri kırılacakmış falan, asla düşünmüyordu bunu, sadece kendisine söylenen şeyi düşünüyordu. Oysaki biz mesela, kız kardeşimin o kostümünü tamamlamak için bile, küçük esnafından tut uluslararası şirketlerin AVM şubelerine, oradan internet üzerinden satış yapan sitelere kadar her yeri gezmiş araştırmışız, o kaotik çeşitliliğin içinde bulmuş buluşturmuşuz, bu da başlı başına bir meziyettir. Bütün bunları düşünmeden, “Yeterince Michael Jackson seyredildi, jüri gidin dedi,” ne demektir? Hadi bunu söyledin diyelim, buz gibi bir sesle,

makas gibi bir sesle, insaniyet namına sopalanması gereken bir sesle söylemek ne demektir?

O sesi duyan ufak tefek yaşlardaki dört-beş Michael Jackson aynı anda ağlamaya başlamıştı, biraz daha büyük olanlar da ağlayacakmış gibi dudaklarını büzmüşlerdi. Kız kardeşime baktım, o da başını öne eğmiş, Fatih Kundura'da yaptırdığımız siyah beyaz moonwalk ayakkabısının burnuyla önündeki parkeyi eşeliyordu, keder akıyordu duruşundan, kahrediyordu insanı. Kız kardeşimi elinden tutup kulisin hengâmesinden çıkardım, geniş koridordaki boş banklardan birine oturttum, "Sen burada bekle fistüğüm," dedim. "Birazdan her şey yoluna girecek." Telaşa gerek yok tarzında bir havayla gözümü kırıp yanağından makas aldım, sonra da kulise geri dönüp görevlinin bulunduğu yere yürüdüm.

"Yeterince Michael Jackson'dan kasıt kaçır?" diye sordum sakince.

"Anlamadım," dedi.

"Az evvel yeterince Michael Jackson seyrettiler dediniz. Yeterince Michael Jackson kaç tanedir?"

"Yüz tane Michael Jackson seyrettiler zaten," dedi.

"Burada yüz tane Michael Jackson yok," dedim. "Sadece yirmi yedi tane Michael Jackson var, onun da yarısını seyretmediler. Ayrıca yüz tane seyretmiş olsalar bile umurumda değil. Benim kız kardeşimi seyretmediler. Benim kız kardeşimde yüz kişiye yetecek yetenek bulunur. Eğer bu kız sahneye çıkmazsa, bende de yüz kişiye yetecek hayal kırıklığı ve öfke olacak."

Ben böyle söyleyince, ağlayan Michael Jackson'ların yüzünde yeniden bir ümit ışığı belirdi. Çevremden hak veren sesler yükseldi. Herkes aynı anda konuşmaya başladı, "Bir saniye müsaade edin lütfen," diye bağırdım gözlerimi görevliden ayırmadan. Dimdik bakıyordum ona, oradaki her-

kesi ilgilendiren bu problemi ikimizin arasındaki bir meseleye çevirmek isterse bundan hoşnut olacağımı da bilmesini istiyordum. Eğer o da, elçisi olduğu bu haksızlığa benim kız kardeşime bağlı olduğum kadar bağlıysa, ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordum. Ayrıca kendim haksızlığa uğrasam o kadar sinirlenmezdim. Ama kız kardeşim, Çiğdem İyice, Evliya Çelebi İlköğretim Okulu'na gider, hassas olduğum bir konu bu.

“Sizin bu dandik yarışmanıza hazırlandıkları için iki aydır dondurma yemeye bile vakit bulamadı bu çocuklar!” diye bağırdım. Kız kardeşimin durumu hakikaten öyleydi. Ortada toplu bir haksızlık durumu varsa genelleme yapmaktan çekinmem. Görevli, hiç üzgün görünmeyen, hatta düpedüz hoşnut bir tavırla, “Yapabileceğim bir şey yok,” dedi.

“Yiyebileceğin çok iyi bir yumruk var ama!” dedim.

O an yerçekimi ortadan kalktı, ayaklarım yerden kesildi, gözlerim karardı, zihnim kamaştı, zaman buruştu. Kollarımda müthiş bir sancı hissettim, dünya uzaklaşıyordu benden, “Ne oluyor,” diye bağırdı bir kadın, “Sakin olun bir şey yok,” dediler. Lobutları çevirip duran adam, kafasının üstünde dönen çocuk, yangın köşesindeki baltanın yanında benzin içip ateş üfleyen ejderha, Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi ve endişeli bakışlar, nereye gidiyorduk böyle, merdivenlerden ve parke taşlardan sonra küçük bir odada buldum kendimi, karşımda iki özel güvenlik görevlisi vardı.

Duvarın köşesindeydim, biri tam karşımda duruyordu, diğeri de sağ yanımda. Bulanık görüyordum onları, çok büyük öfkeleri vardı bana karşı. O kadar öfkeyi ne ara biriktirdiklerini anlayamıyordum. Odanın diğer köşesinden televizyon sesi geliyordu, belki de radyoydu, bilemiyordum.

“Neyin artistliğini yapıyorsun lan sen!” dedi karşımdaki güvenlik.

Ona bakarken diğeri sağ taraftan bir tokat salladı kulağı-

ma, kafamı duvara vurdum. Elimi başıma götürüp kendimi toparlamaya çalıştım. Karşımdaki güvenlik yakamdan silkeleyip “Neyin artistliğini yapıyorsun lan sen!” diye sordu yine. Köşeye sıkışmışım, bir boşluk, çıkış yolu aradım, bulamadım. Bir an nefes alamadığımı hissettim, derin bir iç çektim, bana ilk tokadı atana bakıyordum. Kaşlarını çatmış, gözlerini kısmıştı, kalın bir burnu ve öfkeyle solumak için yaratılmış kocaman burun delikleri vardı. Karşımdaki güvenlik yumruğunu sıkıp yüzüme yaklaştırdı, “Oğlum neyin artistliğini yapıyorsun lan sen, ha!” diye bağırdı.

“Bir şeyin artistliğini yaptığım yok,” dedim.

Bir sessizlik oldu, tepeden turnağa süzüyorlardı beni, saldırmak için bir şey söylememi bekliyorlardı. Karşımdaki güvenlik yumruğunu kaldırdı yine, yüzümü kollarımın arkasına sakladım, “Şimdi siktir git, gebertmeyeyim burada seni!” dedi. Yanımdaki güvenlik ensemden tutup kapıya itirdi beni. Bir an ferahlık duydum içimde, kapıyı açtım, tam çıkacakken durdum, dönüp baktım güvenliklere. İlk tokadı atan, “Ne bakıyorsun lan,” deyip üstüme yürüdü, ayağının tabanıyla bir tekme attı karnıma. Kapının önündeki iki basamaktan konferans salonunun parke döşeli avlusuna düştüm. Yattığım yerden baktım, tekmeyle atan üstüme geliyordu, diğeri onu tuttu, “Bırak!” dedi. Ayağa kalktım, çevreye baktım, Allah’tan kimse görmemişti bana atılan tekmeyle, arkama bakmadan yürüdüm, üstümü başımı silkeledim, konferans salonunun çıkış kapısına gelince durdum. Kulağım çınlıyordu, başım zonkluyordu, bir sersemlik çökmüştü üstüme, derin bir uykudan matkap sesiyle uyandırılmış gibiydim. Ellerim titriyordu, avuçlarıma yumruk attım titremelerini önlemek için. ‘Geri dönmezsem, şunlara iki satır laf söylemezsem, kendime olan bütün saygımı yitirir miyim acaba?’ diye düşündüm. Geri dönmeye karar verdim. Derin bir nefes aldım. Uzaklardan birinin bana seslendiğini işitiyor-

dum. Bazen bunu işitirim, biri beni ağırıyormuş gibi gelir, oysaki, “ağlar, ağlar,” diyen kişi, içimdeki sestem başkası değildir.

Biri aniden kolumu kavradı, irkilerek dönüp baktım, dayım. Kız kardeşimi elinden tutmuştu, “İki saattir sesleniyorum, niye bakmıyorsun?” dedi.

Cevap veremedim.

“Neredesin sen?”

“Buradayım.”

“Ne oldu?”

“Yok bir Şey.”

“Yr bizi bekliyorlar.”

“Kim bekliyor?”

“Konuşma yr, seni arıyoruz iki saattir.”

Konferans salonunda bykce bir odaya girdik. Elinde telsiz olan, siyah ceket giymiş, yetkili biri olduğunu düşündüğüm koca ağızlı bir kadın karşıladı bizi, “Altan Bey,” dedi.

Dayım, “Merhaba,” deyip kadının elini sıktı. “Prodüksiyon Amiri Afşar Hanım?”

“Evet benim.”

“Bizim Bursa İl Başkanı sizi aramış galiba,” dedi dayım.

“Evet aradı, problem nedir?”

Dayım, problem sanki kız kardeşimmiş gibi onu gösterip gülümsedi, “Bizim bu cimcime,” dedi. “Aylardır hazırlanıyor. Onu da bir seyredirse diyoruz jüri.”

Kadın, kız kardeşimi baştan aşağı süzüp “Ama yeterince Michael Jackson seyrettiler,” dedi.

Dayım, “Tabii öyledir de,” dedi. “Bizimki de işte, hevesli ocuk. Zaten bölge vekilimiz de çok sever bu cimcimeyi, ‘Ne güzel dans ediyor sizin yeğen,’ der durur beni her gördüğünde. Sizin yapımcınızın da ahbabıymış galiba.”

Dayım kadına kartını uzatıp “Ben de Kıyidere Belediye Başkanı’yım,” dedi, asıl kozunu en sona saklayan tipler gibi.

Oysaki Kıyidere'yi kim takar, bölge vekilinden yürüse daha iyiydi, gerçi bölge vekilinin kız kardeşimi dans ederken seyretmediğine de eminim, tamamen sallamasyon.

Kadın, dayımın kartını elinde evirip çevirdi bir süre. Sonra da gülümsedi. Dayımın tepesinde, diğer saçlarına benzemeyen aksi bir saç tutamı dikili durur. Yaptığı bütün piçliklere rağmen çocuksuluğunu korumasını da bu tepesindeki aksi saç tutamına borçludur. Böyle şeyler de kadınlara çok sevimli gelir. Hiçbir kadın tanımadım ki dayımı gördüğünde tepesindeki aksi tutamı fark edip gülümsemesin. Oysa dayımı tanımazlar, gecelerini bilmezler, birden uykuya dalar, ağız açık, horlayarak uyur, hemen bizim yan odamızda. Kadınlar dayımın bu hallerini görmediklerinden tabii, savunmasız yakalanırlar ona, gündüzleri takımları çekmiş, güneş gözlüğünü takmış, tepedeki aksi ve sevimli saçıyla görürler. Çok düşünmüşümdür, bir gece elime makası alıp dayımın gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için tepesindeki o aksi saçı kesmeyi.

Kadın, kız kardeşimin çenesini okşadı, kırmızı ojeli tırnakları horoz pençesi gibiydi, "E hadi gelin bakalım," dedi.

Dayım da bunun üzerine kadına çapkınca gülümseyip göz kırptı. İşte fırsatını bulduğu zamanlarda da böylesine amatapanlar tarikatı mensubudur it! Durup dururken bir kahkaha attım. Farkında olmadan atmıştım o kahkahayı, tutamamıştım kendimi, bir komedinin ortasındaydık, saçma sapan acılarla çevriliydi etrafımız. Dayımın kadına göz kırpması bardağı taşıran son damla olmuştu, elimi karnıma bastırılmış, gülüp duruyordum. Tuhaf tuhaf bakıyorlardı bana, onlar tuhaf tuhaf baktıkça da daha çok gülesim geliyordu.